

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΣ/ΝΙΚΗΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

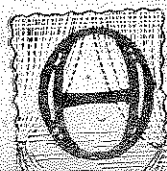
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 391

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

εμελιώδης έορτή τὸ Πάσχα. Έορτή έορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων. Άνταποκρίνεται εἰς τὸν βαθύτατον πόθον τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς καὶ δικαιώνει

τὰς ἐλπίδας του διὰ τὴν συντριβὴν τοῦ θανάτου. Τὰς ἐλπίδας αὐτὰς τὰς μεταβάλλει εἰς πίστιν ἀκλόνητον, εἰς συγκλονιστικὸν βίωμα καὶ πλαισιώνει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θαυματουργικὸν φῶς τῆς χάριτος, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μίαν ἀσήμαντον καθημερινότητα μεταβάλλεται εἰς πολίτην τοῦ οὐρανοῦ, εἰς ἀδελφὸν τοῦ νικητοῦ τοῦ θανάτου, τοῦ Ἰησοῦ, εἰς πολῦτιμον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Τὴν τόσον λοιπὸν σημαντικὴν αὐτὴν έορτήν, τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετέβαλλε εἰς κέντρον τῆς λατρείας της, τὴν πανηγυρίζουν ἅπαντες οἱ ὀρθόδοξοι ὁμοιοτρόπως καὶ ὁμοιοχρόνως. Ὁ ὕμνος γράφος συνέλαβε τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν εἰκόνα μέσα εἰς τὸν Θεῖον ἐκστασιασμόν του καὶ τὴν ἀπέδωσε μὲ τὸν ὑπέροχον ὕμνον: «Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς Σου, Σιών καὶ ἴδε. ἰδοὺ γὰρ ἤκασι σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες ἐκ Δυσμῶν καὶ Βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ Ἐώας τὰ τέκνα Σου, ἐν Σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἡ πνευματικὴ Σιών, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ τὸν χώρον, ἐν ᾧ τὰ πανταχόθεν ἐρχόμενα τέκνα της, ἀπαστράπτουντα ἐκ τοῦ Θείου φωτός, εὐλογοῦν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτῆς τὸν Νικητὴν τοῦ θανάτου, τὸν Χριστόν.

Καὶ πράγματι ὡς φαντασθῶμεν πρὸς στιγμήν τὴν πραγματικότητα τοῦ έορτασμοῦ, τοῦ πανορθόδοξου έορτασμοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἕλληνες, Σλαῦοι, Ἀφρικανοί, Ἀραβες καὶ ὅπου τῆς γῆς ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι εἰς μίαν θαυμαστὴν ἐνότητα ἀναφωνοῦν ἐξαλλοὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ στιγμῇ, Χριστὸς Ἀνέστη καὶ πανηγυρίζουν ἀπὸ κοινοῦ «θανάτου τὴν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθάρεισιν, ἄλλης βιωτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν».

Ἡ ἐνότης αὐτὴ τοῦ έορτασμοῦ ἐκφράζει παραστατικώτατα καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ σφυρηλατεῖ ἐξαιρετικὴν συνοχὴν μεταξὺ τῶν ὀρθόδοξων.

Ἡ ἐνότης αὐτὴ ἐξασφαλίζει τὸ πλαίσιον, τὸ κλίμα τοῦ έορτασμοῦ καὶ δημιουργεῖ τὸ πλῆθος τῶν ὑψηλῶν βιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐρμηνεύει ὁ ὕμνογράφος διὰ τῆς προτροπῆς: «καὶ ἀλλήλους περιπτύζόμεθα».

Αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐνότητος τοῦ έορτασμοῦ παρακαλοῦμεν νὰ προσέξουν οἱ ἀκρίτως καὶ ἐπιπολαίως διαταράξαντες τὴν έορταστικὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας καὶ εἰς

τὸν κύκλον τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν !

Μήπως καὶ ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος καὶ τὰ Θεοφάνεια, καὶ ἡ Θεία Αὐτοῦ Μεταμόρφωσις δὲν εἶναι τόσον σημαντικά, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν περιστατικά τῆς Θείας Οἰκονομίας, ὥστε νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν βαρύτητα διὰ τὴν Σωτηρίαν μας, ὅπως ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ;

Διατί-λοιπὸν καὶ αὐτὰ νὰ μὴ πανηγυρίζονται εἰς ἓνα κλίμα ἐνότητος τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας ;

Κατὰ τί παρέβλαψε ἡ παραβλάπτει τὰς πολιτιστικὰς σχέσεις, τὰς οἰκονομικὰς, τὰς διπλωματικὰς ἢ διαφορὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν ἑτεροδόξων συνανθρώπων τοῦ πλανήτου μας;

Εἰς τί ἐζημίωσε τὴν Ὁρθόδοξον κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίαν ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα συμφώνως πρὸς τὸν κανόνα τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου;

Θὰ μᾶς εἰπουν ἴσως οἱ ἐφευρέται : Ὁ καθοριστικὸς κανὼν τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποτελεῖ κανονικὸν ἐμπόδιον διὰ πᾶσαν μεταρρύθμισιν !

Εἰς αὐτὸ θὰ εἴχωμεν νὰ ἀπαντήσωμεν, ὅτι ἡ ἑορτὴ δὲν ἀποτελεῖ νομικὸν γεγονός, ἀλλὰ θρησκευτικόν, ψυχολογικόν. Ἐπομένως καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους ἑορτὰς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφευχθῇ πᾶσα μεταρρύθμισις, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον ἑορτασμοῦ, κατὰ λόγον μακραίωνος παραδόσεως. Ἀλλωστε ὁ κοινὸς ἑορτασμός εἶναι καὶ ἡ ἀπαίτησις τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς ἀνάπτυξιν ἐπιχειρημάτων. Σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ προβάλλωμεν καὶ μίαν ἀποψιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως ἐξωραίζει καὶ καταυγάζει τὸν βίον αὐτῆς τὴν ἐνότητα κατὰ τὸν ἑορτασμόν !

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐνότης αὐτὴ γίνεται ἀντιληπτὴ, κατὰ τὰς διαφόρους εὐεργετικὰς ἐπιπτώσεις της, εἰς τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα, δι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ προσέξουν ὅσοι νοσταλγοῦν τὴν ὡραιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ τῆς ἐνότητος.

Καιρὸς πλέον νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν ἀπωλεσθεῖσαν πατρίδα, τὴν ὀρθόδοξον πραγματικότητα, περὶ τῆς ὁποίας πολλοὶ γράφουν, ἀλλ' ἐλάχιστοι πράγματι τὴν νοσταλγοῦν !

Ἐνὰ δὲ μυσταγωγικόν, ὅσον καὶ ψυχολογικὸν στοιχεῖον τῆς ἀπωλεσθείσης αὐτῆς πραγματικότητος εἶναι καὶ ὁ κοινὸς ἑορτασμός, ὅστις ἀποτελεῖ πηγὴν ῥιγῆλου μεγαλείου.

Ἡ ἑορτὴ δὲν εἶναι τὸ «θέαμα» ἢ «ἡ ἐπέτειος». Ἡ ἑορτὴ συνιστᾷ μίαν ὀρθόδοξον παρουσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ παντὸς συμμετέχουμεν. Συμμετο-

ΕΘΝΙΚΟΘΡΗΣΤΕΥΤΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ

Ἄλσος εὐσκίον περιβάλλει τὸ ἐρημικὸν μοναστήριον. Ἀπαράλλακτα καθὼς τὸ περιγράφει ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος. «Ἀγχίστα δὲ πη τῶν χρυσῶν καλουμένων πυλῶν, δάσος ἐκ κυπαρίσσων ἀμφιλαφές, λειμῶν τεθελῶς ἀνθεσι, παράδεισος εὐφορῶν τὰ ὠραῖα, πηγὴ ἀφορητὴ βλύζουσα γαλῆνον καὶ πόσιμον ὕδωρ, ἱεροπρεπῇ ἐπιεικῶς πάντα...». Μέσα εἰς τὸ ἄλσος αὐτὸ ὑπάρχει τὸ κοιμητήριον τῶν Ἑλλήνων, ὅπου τὰ κρῦα μάρμαρα καὶ τὰ πλέον κρῦα ἐπιγράμματά των κατανύγουσι ὁμῶς τὸν ξένον. Διὰ μέσου πυκνοφύλων βαίων προχωροῦμεν εἰς τὴν πλακόστρωτον αὐλήν. Ἐδῶ κελλιά. Ἐκεῖ ὁ μαρμαρόκτιστος ὠραιὸς Ναὸς μὲ τὸν μέγαν ἀσημένιον πολυέλαιον. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ γύρω - γύρω οἱ τάφοι τῶν Πατριαρχῶν μαρμαρίνοι, ὑπὸ τὴν σιωπηλὴν σκιάν των βαίων καὶ κυπαρίσσων. Ἰδὲ σκαλιστοὺς σταυραετοὺς εἰς τὰς πλάκας τὰς Πατριαρχικὰς μίτρας. Ἰδὲ σιωπηλὰ μάρμαρα καὶ φλύαρα ἐπιγράμματα.

Ἀπ' ἐκεῖ ἡ κάθοδος εἰς τὸν ὑπόγειον τῆς Παναγίας ναόν, ὅπου τὸ πολυθαύμαστον καὶ θαυματουργόν Ἀγίασμα. Κατερχόμεθα διὰ μαρμαρίνων κλιμάκων, ἀναγινώσκοντες τὰ ἐπὶ τῶν κατέναντι μαρμάρων ἐπιγράμματα. Ἰδοὺ ὁ ὑπόγειος Ναός.

Μικρὸς μυστηριώδης σκιερὸς. Πρὸ τῶν ἀργυρῶν εἰκόνων καίουσιν ἀφθονοὶ λαμπάδες.

Γεμάτος κόσμον. Καὶ χριστιανοὶ καὶ τοῦρκοι. Πολίτισσαι μὲ τὰ τσεμπέρια των, καὶ χανούμισσαι μὲ τὰ σάλια των.

Κατερχόμενος διὰ τῆς μαρμαρίνης κλίμακος φθάνεις εἰς μίαν πύλην, δεξιὰ τῆς ὁποίας εἶναι ζωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀνάπτει ἀκοίμητος κανθῆλα.

Διὰ τῆς πύλης αὐτῆς εἰσέρχεσαι πλέον εἰς τὸ πολυύμνητον ἁγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Κατέναντι τοῦ μαρμαρίνου Τεμπλέου.

Εὐωδία λεπτὴ καὶ δρόσος ὑγρὰ πληροὶ τὸν ναῖσκον. Ἰδοὺ πρὸς δυσμὰς ὅλος ὁ νάρθηξ μετα-

χὴ ὁμῶς θὰ εἴπῃ κοινότης βιωμάτων καὶ ἡ κοινότης βιωμάτων ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ.

Εὐχόμεθα τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ καταυγάσῃ τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν αὐτῆς εὐρίσκομένων, ὥστε νὰ πυκνώσουν τὸν χῶρον τῆς νέας Σιών, τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Εὐχόμεθα ἀκόμη νὰ καταπαύσῃ αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος ἐκκλησιαστικὸς ὀρθολογισμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλοὶ μεγαλόσχημοι νοσοῦν, ὥστε νὰ μὴ περιορίζεται τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνον εἰς τὰ δόγματα, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνεται, ὡς εἶναι φυσικόν, καὶ εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

βεβλημένος εις μίαν μεγάλην μαρμαρίνην λεκάνην θολοσκέπαστον. Διανυγές ὕδωρ ἄφθονον ἐντὸς σχηματίζει τεχνητὸν πάλλευκον λιμνίδιον, ὡς τὰ ἐκ τῶν πηδάκων. Χρυσῇ ἢ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ, ἐφάπτεται τοῦ κρυεροῦ νάματος. Εἰς δὲ τὸ μαρμάρινον τοῦ λιμνιδίου χεῖλος χάλκινα κύπελλα κατὰ σειρὰν, δι' ὧν οἱ προσκυνῆται ἀντλοῦντες ἁγίασμα, πίνουν ἀκореστῶς, καὶ λούονται εὐλαβῶς χεῖρας καὶ ὄψεις καὶ λαιμούς καὶ κεφαλὰς.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἁγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Εἶδες βεβαίως πολλάκις τὴν εἰκόνα, τὴν παριστάνουσαν τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν. Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν σκιαζεῖ ὡς ἀπὸ θυμιάματος νεφέλη ἢ πίστις καὶ πληροὶ εὐωδίας ἢ χάρις τῆς Παναγίας, μαρτυρουμένη ὡς χαρὰ εἰς τὸν τεθλιμμένον, καὶ ὡς ὑγεία εἰς τὸν πάσχοντα. Ἐδῶ μία χεὶρ κρατοῦσα τὸ χαλκοῦν ἀντλήμα καὶ τείνουσα πρὸς τὸ νάμα. Ἐκεῖ ὄψις νεαρά, δροσιζομένη ἀπὸ τῆς πηγῆς τὴν θείαν δρόσον. Παρέκει γέρον χωλός, πίνων σιωπηλῶς, πίνων εὐλαβῶς. Ἐγγὺς ἐδῶ ὀρθόδοξος διαβρέχει συγκεκινημένους τοὺς ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι εἶναι κατακόκκινοι ἀπὸ τὴν νόσον. Καὶ παρὰ τὸ πλευρόν του Μωαμεθανὸς νήπτων τὸ ὥχρον πρόσωπόν του. Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ οἱ ἱερεῖς μετὰ ἐπιτραχήλια ψυθιρίζοντες εὐχὰς καὶ γράφοντες ὀνόματα.

Ἐὰν ἔλθῃς Παρασκευὴν, δυσκόλως θὰ καταβῇς. Ἐὰν ἔλθῃς κατὰ τὴν πανήγυριν - τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου - οὔτε θὰ προσεγγίσῃς κἄν εἰς τὴν ἱερὰν περιοχὴν τοῦ ἁγιάσματος. Πληθυσμὸς ἀμύθητος οἱ προσκυνῆται, μυριάδες μυριάδων. Ἡ ἱστορία τοῦ ἁγιάσματος εἶναι ἀρχαιότατη, περιεχομένη εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά Συναξάρια.

«Κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα ὑπῆρχεν ἐδῶ πυκνὸς τὸν δάσους. Ὅτε μίαν φορὰν Λέων ὁ Μακέλλης ἐπιλεγόμενος, στρατιῶτης ἀπλοῦς ὢν τότε, ἀλλ' ἄγαθός καὶ καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, εὐρών ἐκεῖ ἕνα τυφλόν, ὀλιγοψυχίσαντα ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ κινδυνεύοντα, χειραγωγῶν αὐτόν ἐπλανάτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀναζητῶν ὕδωρ. Αἶφνης δὲ ἀκούει φωνήν. Λέων Βασιλεῦ, προχώρησε εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους νὰ εὕρῃς νερόν.

Ὁ Λέων ἐπροχώρησεν τότε μέσα εἰς τὰ σκότη τοῦ δάσους. Εὗρε δὲ τὸ προφητευθὲν ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποίου πινὼν ὁ Τυφλὸς καὶ νιφθεὶς, ἐθεράπευσεν ὄχι μόνον τὴν δίψαν του, ἀλλὰ καὶ τὴν τύφλωσίν του, ἀνακτῆσας τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Μετ' ὀλίγον καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος στρατιώτης ἔγινεν Βασιλεῦς, κατὰ τὴν πρόρρησιν τῆς θείας φωνῆς...»

Ὁ Λέων λοιπὸν ἐκεῖνος εὐγνωμονῶν τῇ Θεομήτορι, ἀνηγείρειν πάγκαλλον ἐκεῖ ναόν, ὅπου ἔτελοῦντο ἅπειρα θαύματα εἰς βασιλεῖς καὶ ἰδιώτας, ὡς παριστάνουν τοῦτο αἱ εἰκόνες τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ὁ Ἰουστινιανὸς κατόπιν ἐκαλλώπισεν τὸν ναόν ἐκείνον, καὶ ἔπειτα ὁ Βασίλειος ὁ Μακεδὼν ἀνεκαίνισεν αὐτόν ὑπὸ σεισμοῦ ἑρεπυθθέντα. Καὶ εἴτα πάλιν Λέων ὁ Σοφός. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ θαυμάτων ὠνομάσθη ὁ Νὰς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἔως οὐ μίαν ἡμέραν ἐπὶ Τουρκοκρατίας,

κατηδαφίσθη, τὰ δὲ πλουσιώτατα μάρμαρά του ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν καλλωπισμὸν τοῦ τζαμίου τοῦ Σουλτάν Βαγιαζίτ. Ἐμείνε δὲ μόνον ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιάσματος μετὰ τὰ ὀψάρια. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1821 κατεχώσθη καὶ αὕτη. Καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον τίποτα ἀπὸ τὰς ἀρχαίας ἐκεῖνας βασιλικὰς οἰκοδομὰς, οὔτε τὸ ἁγίασμα ἔρρεε.

Παραδόξως ὁμως—καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον θαῦμα τῆς Θεομήτορος—ἐν ἔτει 1832 ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας, ζητήσαντας τοῦτο, οἱ ὁποῖοι ἀνασκάψαντες ἀνεύρον τὸ ἁγίασμα ἐπὶ δὲ τῶν παλαιῶν θεμελίων ἀνήγειραν τὸν σημερινὸν καλὸν Ναόν, ἕνα τῶν πλουσιωτέρων τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, καύχημα δὲ τοῦ γένους καὶ χάσμα τρυφερόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἐγκαίνια μεγαλοπρεπῶς ἐτέλεσεν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίνος ὁ Ε' ἐν ἔτει 1835. Ἐκτοτε δὲ ἡ φήμη τοῦ ἁγιάσματος, ἀναζήσασα πάλιν, συγκινεῖ ὅλον τὸν ἑλληνισμόν. Καὶ συγκαλεῖ ἐκεῖ ἀναριθμήτους προσκυνητάς, τῶν ὁποίων θαυμασιῶς ἀναζωπυρεῖ τὴν πρὸς τὴν πάτριον θρησκείαν εὐλάβειαν θερμῶς, ἐνῶ συγχρόνως περιθάλλει ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὰς τρυφερωτέρας ἀναμνήσεις τοῦ Γένους.

Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«ΣΗΜΕΙΟΝ ΜΕΓΑ»

Εἰς ἕνα καλαίσθητον τόμον 256 σελίδων, ἐνυκλοφόρησεν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον καὶ ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις «Ἀστήρ» (Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Λυκούργου 10), τὸ νέον ἔργον τοῦ Φωτίου Κόντογλου. Τὸ «Σημεῖον Μέγα» περιέχει λεπτομερῆ ἐξιστόρησιν, εἰς γλῶσσαν καὶ εἰς ὕψος κατανυκτικοῦ συναξαρίου, τῶν φοβερῶν μυστηρίων καὶ θαυμάτων τῆς Θεομῆς—Λέσβου, ὅπου δι' ὁραμάτων εὐσεβῶν καὶ ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, ἐφανερώθησαν μνημεῖα, ἅγια λείψανα καὶ ὁσιὰ θαυματουργῶν νεομαρτύρων, τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας. «Παραδίδω - γράφει ὁ κ. Κόντογλου - με φόβον Θεοῦ, ὡσάν ἕνας ταπεινὸς θεματοφύλακας, τοῦτο τὸ βιβλίον, ὡς ἕναν θησαυρόν μέγαν ποῦ χαρίζεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καθ' ὅσον ἐδόθη ὡς βεβαίως ἀσάλευτος καὶ ὡς ἀρραβὼν ἀψευδέστατος τῆς ἐν Χριστῷ ἀθανάτου ζωῆς. Ἀς φανεῖ ἕως τὰ πέρατα τῆς γῆς ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἄς κηρυχθεῖ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ Μυστικὴ Πύλη ἡ πρὸς Ἀνατολὰς. Καὶ ἄς φράξῃ πᾶν στόμα ὁποῦ λαλεῖ βλασφημίας κατὰ τῆς Ἀληθείας». Πραγματικὰ, ἡ εὐωδία κάθε σελίδος αὐτοῦ τοῦ νέου βιβλίου εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ συγγραφέου ἀνθρώπου καὶ τὴν γεμίζει μετὰ τὸ φῶς τῆς πίστεως.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

Τὸ φιλόπτιον ταμεῖον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς κατὰ τὰς ἁγίας ἐορτὰς τοῦ Πάσχα διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς δραχμὰς 3.000.

Τὸ Μαρτυρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Γαλιλαῖος τὴν καταγωγὴν, ἀγράμματος ἀπὸ εὐπορον οἰκογένειαν ὑπῆρξεν ὁ ἡγαπημένος αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Ζεβεδαῖος ὁ πατὴρ του, Σαλώμη ἡ μήτηρ του καὶ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφός του. Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν μαθητὴς τοῦ Προδρόμου. Ἀπὸ τὸν ὑψηλὴν ἐκείνον ἀετὸν ἠντήσεν μίαν φλογερὰν ιδιοσυγκρασίαν. Ἀπὸ ἐκείνον ἐληροφορήθη καὶ διὰ τὸν «Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ». Ἐρχου καὶ ἴδε, εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἀνδρέα, ὅταν τὸν ἠρώτησαν ποῦ μένει. Ὀλίγας ἐβδομάδας κατόπιν τὰ δύο ζεύγη τῶν μαθητῶν, Ἀνδρέας—Πέτρος καὶ Ἰωάκωβος—Ἰωάννης ἀφῆσαν τὰ δίκτυα εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρετ καὶ ἔγιναν ἁλῆεις ἀνθρώπων. Ὁ νεώτερος ὅλων ἦτο ὁ Ἰωάννης. Εἶναι θερμὸς εἰς τὴν πίστιν ἀλλὰ καὶ ἀνώριμος. Δὲν εἶχεν ἀκόμη βιώσει τὸ μέγα βάθος τῆς θείας διδασκαλίας τῆς ἀγάπης, ἥτις ἀργότερον τὸν ἀνέδειξεν εἰς ἀπόστολον τῆς ἀγάπης, καὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖ παράλογα πράγματα ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον. Ὅταν κάποτε δὲν ἐδέχθησαν τὸν Κύριον καὶ τοὺς μαθητάς Του εἰς χωρίον τῆς Σαμαρείας, ὁ Ἰωάννης ἐπρότεινεν εἰς τὸν Σωτῆρα νὰ τοὺς κατακάσῃ με πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Ἡ αὐτὴ ὑψηλὴ θερμοκρασία πίστεως ἀλλὰ καὶ ἀνωριμότης φαίνεται καὶ εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἰωάννου, τὴν Σαλώμη, ἥτις ἦτο καὶ ἐξαδέλφη τῆς Θεοκόκου. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀποδεικνύει ἡ πρότασις τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦ νὰ θέσῃ τοὺς δύο υἱούς της ἐκ δεξιῶν καὶ εὐωνύμων, ὅταν θ' ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Δαυὶδ.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἄλλος συνεδέθη πρὸς τὸν Κύ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

Συνεπέσιτος πρὸς ὅσα ὑπεσχέθη προεκλογικῶς ὁ εὐγενέστατος βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Σπυρ. Βρεττός, ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῶν ἐκλογῶν ἐγένετο διαπρύσιος κήρυξ καὶ θερμὸς υποστηρικτὴς τοῦ Δικαίου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Οὕτω κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν ἐπέτυχε τὸ ἀνοιγμα τῶν κεκλεισμένων ἱερῶν Ναῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν μετεκλογικὴν ταύτην περίοδον διδόν ἑξετάσεις συνεπείας οἱ συμπαθεῖς φίλοι μας ὑποურγοὶ καὶ βουλευταί. Καὶ ἡμεῖς σημειοῦμεν ἐκάστον τὴν διάθεσιν καὶ τὴν δυνατότητα ὡς πρὸς τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐπὶ 40 ἔτη ἐκκρεμοῦντος ζητήματός ἡμῶν, ὀργανοῦμενοι δὲ καταλλήλως θὰ ἀποδώσωμεν ἐκάστω ἐν καιρῷ, οὐχὶ κατὰ τὰς πλατυσιέτους ὑποσχέσεις του, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἜΡΓΑ ΤΟΥ, διὰ νὰ μὴ θεωροῦμεθα ὡς «ἀδιόρθωτοι εὐπείστοι καὶ ἀφελεῖς».

Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ριον, ὅσον ὁ Ἰωάννης.

Αὐτὸς μαζί με τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον ἀπετέλουν τὴν στενωτέραν ομάδα τῶν ἡγαπημένων μαθητῶν. Καὶ ὁ πλησιέστερος ὅλων ὁ Ἰωάννης. Μόνον αὐτὸς ἠκολούθησε τὸν Κύριον μέχρι τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως. (Γνωρίζομεν δὲ τὴν στάσιν τοῦ Πέτρου τὴν στιγμὴν ἐκείνην). Μόνον αὐτὸς εὗρεσκετο κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸν μετὰ τὴν Θεοτόκον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θείου Πάθους. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεάνθρωπος τοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν Μητέρα Του. Αὐτὸς ἐβόηθη τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικόδημο εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν, αὐτὸς ἔτρεξε πρῶτος εἰς τὸ κενὸν μνημεῖον τοῦ Ἀναστάσιος καὶ αὐτὸς ἀνεγνωρίσεν τὸν Κύριον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν γίνεται μαζί με τὸν Πέτρον στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας.

«Βοάνεργες» τὸν ἔλεγεν ὁ Κύριος τὸν Ἰωάννην, δηλ. υἱὸν τῆς Βροντῆς. Καὶ πράγματι βροντῇ τὸ κήρυγμά του, ὁ λόγος του, ἡ πίστις του. Τὸ ἔσχατον Θεόπνευστον Εὐαγγέλιον, αἱ ἐπιστολαὶ του καὶ ἡ ἀποκάλυψις αὐτὸ μαρτυροῦν. Ὅταν ἡ Θεοτόκος ἐκοιμήθη καὶ μετέστη εἰς τὸν Υἱὸν Της, ὁ Ἰωάννης φεύγει διὰ τὴν Ἐφεσον. Ἐκεῖ ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου εἶχεν πέσει καρποφόρος. Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν μετελαμπάδευσε τὴν νέαν πίστιν. Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὸ κήρυγμα του ἐστήριξε τὴν ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως Δομιτιανὸς δειλὸς καὶ ἄβουλος εἰδωλολάτρης ἐφοβήθη τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἀληθινῆς θρησκείας καὶ διατάσσει διωγμὸν. Ὁ Ἰωάννης εὐρέθη δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην. Ἐδικάσθη, κατεδικάσθη, ἐμαστιγώθη καὶ, ἄφου διεφυγε τὸν θάνατον, ἐστάλη ἐγκάθειρκτος εἰς τὴν νῆσον Πάτμον. Ἐκεῖ ἐγράφη καὶ τὸ ἐπτασφράγιστον βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως μέσα εἰς ἓνα σπηλαῖον, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον σώζεται. Τὴν ἀποκάλυψιν ὑπηγόρευεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἔγραφε ὁ μαθητὴς του Πρόχορος. Ὅταν κάποτε ἐτελείωσεν ἡ ἐξορία τοῦ Ἀποστόλου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἐφεσον ὅπου καὶ ἔγραφε τὸ Εὐαγγέλιον. Διὰ τοῦ Θεονεύστου καὶ μεγαλοφώνου αὐτοῦ ἱεροῦ κειμένου συνετοῖς ἡ διδασκαλία κάποιου Κηρίνθου, ὅστις ὑπεστήριζεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι Θεός. Εἰς τὸ Τέταρτον Εὐαγγέλιον ἀποκαλύπτεται περισσότερο ἡ θεία φύσις τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἡγαπημένος μαθητὴς διὰν ἦτο ὑπεραιωνόβιος τὴν ἡλικίαν ἐπανελάμβανε συνεχῶς τὴν ὑψίστην ἐντολὴν τοῦ Κυρίου: Τεκνία μου ἀγαπάτε ἀλλήλους.

Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἁγίου ἀνδρός, ἡ ἐξαύλωσις, ἡ ψυχικὴ ἀνάτασις ἦτο τόσον ἐμφανὴς, ὥστε ἀκόμη καὶ τὸν θάνατόν του προσησθάνθη. Ἐτσι μέσα εἰς βαθὺ γῆρας, τιμώμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανούς παρέδωσε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς τὸν Κύριον.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ χριστεπωνόμενου πληρώματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ὅτι ἡ ἀναβληθεῖσα λαχειοφόρος ἀγορὰ τῆς ὀργανώσεως «Παναγίας Ὁδηγητρίας» θὰ γίνῃ τὴν 13ην Μαΐου, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ἀπὸ ὥρας 9ης π.μ. μέχρι 7ης μ.μ. εἰς τὴν σχολὴν Πιτοάκη, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπαλτατζῆ 32, περιφερείας ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη.

Συγκοινωνία: Λεωφορεῖα Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, στασις Διόδια.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

«Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας... τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ᾔτησατο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». (Μάρκ. ΙΕ. 42).

Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι Θεοὶ Πατέρες, ὥρισαν κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, νὰ ἐορτάζηται ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, καὶ τῶν ἁγίων Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου.

Προβάλλονται οὗτοι ὡς μάρτυρες τῆς ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑψηλῆς ἀρετῆς φορεῖς.

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ἐγκαταλείψαντες Αὐτὸν ἐκρύβησαν, αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἀκολουθοῦσαι ἀπὸ μακρόθεν τὸν Ἰησοῦν, ἐθεώρουν τὰ κατ' αὐτοῦ τεκταινόμενα. (Ματθ. ΚΖ 6, Μάρκ. ΙΕ 40). Ὁ δὲ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ᾔτησατο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ «Καθελὼν δὲ Αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν τῷ Νικοδήμῳ ἐνείλισαν συνδόκι καὶ κατέθηκαν ἐν μνημείῳ», ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς των. Αἱ μυροφόροι δὲ γυναῖκες, καίτοι ἐγνώριζον ὅτι ὁ ἐσφραγισμένος τάφος τοῦ Κυρίου ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τῆς κοινοῦ διαδίας, πάντα φόβον ἀπορρίψασαι, «λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται εἰς τὸ μνημεῖον, σκοτίας ἐτι οὔσης» (Μάρκ. ΙΣΤ' 2, Ἰωάν. Ι). Αἱ δὲ καὶ καταξιοῦνται νὰ ἴδουν πρῶται τὸν Ἀναστάντα Σωτῆρα, καὶ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα Του τὴν πρώτην μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του λέξιν, τὸ «χαίρετε». Οἱ Μαθηταὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἐκρύπτοντο εἰς τὸ ὑπερῶν, κεκλεισμένον τὸν θυρῶν. Αἱ μυροφόροι μὴ λαβοῦσαι ὑπ' ὅψιν τοὺς ποικίλους κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέτρεχον ὡς γυναῖκες, ὁρθρου βαθέος ἀφίχθησαν εἰς τὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φυλασσόμενον τάφον τοῦ Κυρίου. Αἱ δὲ ἐν μόνον ἐστενοχωροῦντο, καὶ ἔλεγον, «τίς ἀποκλήσῃ ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; ἦν γὰρ μέγας σφόδρα» (Μάρκ. ΙΣΤ' 3).

Βλέπομεν εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμον, καὶ εἰς τὰς μυροφόρους γυναῖκας μίαν τόλμην ἐξαιρετικὴν, μίαν τόλμην ἣ ὅποια ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τῆς λογικῆς. Τὸ ἐγγελοῦσθαι τῶν ἡτο παρόλμων. Ἡ ὠδήσις προήχεται ἀσφαλῶς ἐκ τῆς καρδίας, ἥτις φλεγομένη ἐκ τῆς «τελείας ἀγάπης», ἔξω ἔβαλε τὸν φόβον (Α. Ἰωάν. Α. 18). Ἐὰν ἀναδιφάσωμεν τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἐὰν ἀναγνώσωμεν τοὺς βίους καὶ τὰ πολιτείας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Προφητῶν, Διδασκάλων, μαρτύρων καὶ ὁσίων, θὰ ἴδωμεν ὅτι ξεπέρασαν τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, διὰ τῆς «τελείας ἀγάπης» πρὸς τὸν Σωτῆρα, καὶ διὰ τῆς ἐκ ταύτης αὐταπαρνήσεως, ἀνδρείας καὶ τόλμης.

Δὲν εἶναι δυνατόν ὁ κατὰ κόσμον ζῶν ἄνθρωπος, νὰ ἐννοήσῃ τὸ σύμπλεγμα τῶν αἰθερίων καὶ γλυκυτάτων συναισθημάτων, ἅτινα πλημμυρίζουν «τοὺς καθαρὸς τῇ καρδίᾳ» οὔτε τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται ἡ διάνοια τῶν τοιούτων, ἥτις διὰ τῶν ὑψηλῶν καὶ θείων νοημάτων ἐκκαίοντα τὴν

καρδίαν εἰς τὸν θεῖον ἔρωτα, ὠθεῖται ὑπ' αὐτῆς εἰς μεγαλύτερα ὕψη. Τῆς καταστάσεως δὲ ταύτης αἴτιον ἀναγνωρίζουν οἱ τοιοῦτοι τὸν Σωτῆρα, μὲ γλυκείαν καὶ κατανυκτικὴν συναίσθησιν «ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ ὁποῖον ἔλαβον τὴν χάριν». (Ἰωάν. Α'. 16).

Ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος, μεθύων τὴν «κρατίστην μέδην» ὡς πίνων συνεχῶς ἐκ τοῦ κρατήρος «τοῦ καινοῦ τῆς Ἀμπέλου γεννήματος», περιήρχετο τὴν Οἰκουμένην, ἵνα ποιήσῃ κοινωνοὺς «τῆς θείας εὐφροσύνης» καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, ἐν ἅκρᾳ αὐταπαρνήσει, ἐν ὑπερανθρώπῳ ἀνδρείᾳ καὶ τόλμῃ καθ' ἡμέραν δὲ ἀποθνήσκων ἔλεγε: «Τί ἡμᾶς χωρίζει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;» «Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε τίς κτίσις ἐτέρα, δυνήσεται χωρίσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Ρώμ. Η. 38).

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Δύναμις, ἥτις ἀνυψώνει τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας καὶ κατὰ Χριστὸν βιοῦντας. Ἰδοὺ ἡ Δύναμις ἥτις καθιστᾷ αὐτοὺς ὑψιπέτας ἀετοὺς καὶ τοὺς κατευθύνει ὅπου, τὸ «Πτώμα» εὐρίσκεται.

Οἱ ἐκτὸς τῆς καταστάσεως ταύτης εὐρισκόμενοι, καὶ κατὰ κόσμον φρονούντες καὶ ἐνεργοῦντες, οἱ κατὰ τὴν κλήσιν μόνον χριστιανοί, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνυψωθῶσι. Διότι «τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἐχθρὰ εἰς Θεόν» τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται. **Οὐδὲ γὰρ δύναται**» (Ρώμ. Ζ 7). «Ἄς ἐγερωθῶμεν, λοιπὸν, οἱ νοθεῖς. Ἄς μὴ εἰμεθα πάντοτε χαμερπεῖς. Ἄς μὴ φοβηθῶμεν τὰς ἐνδεχομένας δυσκολίας εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πορείαν ἡμῶν. Ἰδοὺ ὅτι αἱ μυροφόροι εἶδον τὸν λίθον ἀποκυλισμένον τοῦ μνημείου». Ἄν λάβωμεν σταθερὰν ἀπόφασιν ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Χριστόν, ὁ λίθος τῆς πορώσεως καὶ τῆς ἀμελείας, ὁ λίθος ὅστις φράσσει τὸν δυσώδη τῆς ἁμαρτίας τάφον ἡμῶν, θὰ ἀποκλυσθῇ, ὅσον δήποτε μέγας καὶ ἂν εἶναι. Ὅτε συνανισταμένοι τῷ Χριστῷ, θὰ γίνωμεν μέτοχοι ἐνταῦθα μὲν τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐκεῖ δὲ τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

Ἡ ἀδελφὴ Κοινότης Γ.Ο.Χ. Λαμίας διέθεσε κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Πάσχα 488 δραχ. διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν δύο πτωχῶν κρατουμένων διὰ χρέος ἐκ δικαστικῶν ἐξόδων. Ἐπίσης τὸ Μέγα Σάββατον διέθεσεν ἐν ἀγρίῳ, δέματα μὲ γλυκύσματα, βιβλία θρησκευτικὰ, εἰκόνας ἀγίας διὰ τοὺς δυστυχεῖς καὶ πτωχοὺς φυλακισμένους. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁμιλος ἀδελφῶν γυναικῶν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα, ἐπισκεφθεῖς τοὺς φυλακισμένους. Ἀξίζει ἐν εὐχῇ εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Λαμίας διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ των ἔργα.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ ἐκ Μαρκοπούλου Ἀττικῆς παλαίμαχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Γεώργιος Β. Ὁρφαγός. Ἦγωνίσθη ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ εορτολογίου καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, καὶ προσέφερε μεγίστας υπηρεσίας εἰς τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΜΕΝΗ

«Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ
παγίδος θηρευτῶν καὶ ἀπὸ
λόγου ταραχώδους» (ψαλμὸς.)

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἐβασίλευον εἰς τὸ σπῖτι τοῦ Ἰωακείμ. Ἦτο πραγματικῶς μία βασίς εἰς τὴν ἔρημον τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Ἀσφαλῶς ὁ Ἰωακείμ ἦτο ἕνας εὐτυχὴς σύζυγος, διότι ἡ σύζυγός του ἡ Σωσάννα εἶχε μίαν θαυμασίαν οἰκογενειακὴν ἀγωγὴν. Οἱ γονεῖς τῆς «δίκαιου καὶ ἐδίδαν τὴν θυγατέρα αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωϋσῆ» (Λαν. Α, 3).

Ἡ Σωσάννα διεκρίνετο διὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ ἐδέσποζε εἰς τὴν συνείδησίν της καὶ ἡ ζωὴ της κατηγύαζετο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς εὐσεβείας!

Οἱ ταλαιπωρημένοι Ἑβραῖοι εὗρισκον εἰς τὸ σπῖτικόν τοῦ Ἰωακείμ θαλπωρὴν, στοργήν, ὑποστήριξιν! «Καὶ πρὸς αὐτὸν προσήγοντο οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐνδοξότερον πάντων» (Λαν. Α! 4).

Ἡ Σωσάννα εἶχε μίαν ἀτυχίαν!

Ἦτο ὡραία! «καλὴ σφόδρα»!

Ἡ ὡραιότης εἶναι δῶρον Θεοῦ. Ὁραία εἶναι καὶ ἡ φύσις κατὰ τὴν ἀνοιξιν! Ὁραῖος ὁ ἑναστρὸς οὐρανὸς κατὰ σεληνόφωτον νύκτα! Ὁραῖον τὸ δένδρον, ὅταν ἀνθοφορῇ!

Ἡ ὡραιότης διεγείρει τὸν θαυμασμόν τῶν εὐσεβῶν ψυχῶν, αἵτινες ἀναπνεύονται ἐκ τῆς θείας τοῦ ὡραίου καὶ ἀναφωνοῦν ἐκστατικαί «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησες»!

Ἡ ὡραιότης ὅμως διεγείρει, ἐξ ἀντιθέτου, τὸν φθόνον, ἀλλὰ καί, πολὺ ἀπαισιώτερον, τὴν ἐφάρμακτον ἐπιθυμίαν εἰς ψυχὰς σκοτεινὰς καὶ χυδαίας!

Καὶ τοιαῦτα ἦσαν αἱ ψυχὰς τῶν δύο πρεσβυτέρων, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν «κριταὶ ἐν τῷ ἑνίαντῳ ἐκείνῳ» (Λαν. Α, 5).

Πρεσβύτεροι κατὰ τὴν ἡλικίαν· κριταὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα! Καὶ ὅμως «διέστρεψαν τὸν ἑαυτῶν νοῦν καὶ ἐξέκλιναν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τὸν οὐρανόν, μηδὲ μνημονεύειν κριμάτων δικαίων» (Λαν. Α, 9).

Οὔτε ἡ ἡλικία σωφρονίζει τὸν ἄνθρωπον, οὔτε τὸ ἀξίωμα τὸν καθιστᾷ ἠθικὸν καὶ ἀνώτερον!

Μόνον ἡ ἀνάτασις τῆς ψυχῆς, ἡ ἐνατένισις τοῦ Θεοῦ, ἡ προσήλωση πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, ἡ συνεχὴς καὶ ἐπίμονος ἀσκήσις καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ κατανικήσῃ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ ἀποφυγῇ τὰς παγίδας τοῦ πειρασμοῦ.

Ὁ Κόσμος τοὺς ἐσέβετο. Ἐσέβετο τοὺς λευκοὺς τὸν πῶγονας, τὸ ὕψηλόν τῶν ἀξιώμα.

Ὅποια ὅμως ὑποκρισία! Ὅποια ἀθλιότης!

Ἀνάξιοι τελείως τοῦ σεβασμοῦ!

Εἰς τὴν ἔρημον ἀπὸ φόβου Θεοῦ ψυχὴν τῶν γενναίων ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία.

Δὲν ἀντιδρῶν εἰς τὴν προσβολήν. Ἐξοικειοῦνται μὲ τὴν ἐφάρμακτον σκέψιν καὶ τρέφονται ἀπὸ τὴν κό-

πον τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν!

Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποτίκτεται ἡ φοβερὰ ἁμαρτία!

Ἐν μόνον τοὺς ἀπασχολεῖ: Πῶς τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν θὰ τὴν μεταβάλλουν εἰς ἀτιμίαν προᾶν!

Συνωμοτοῦν κατὰ τῆς σόφρονος καὶ ἀγνῆς συζύγου. «Ὁμολόγησαν τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν» καὶ τότε κοινῇ συνετάξαντο καιρὸν ὅτε αὐτὴν δυνήσονται εὗρεῖν μόνην» (Λαν. Α, 4).

Ἀνύποπτος ἡ Σωσάννα περιπατεῖ εἰς τὸν κήπον της. Συνοδεύεται ἀπὸ τὰς θεραπαινίδας της. Εἶναι βεβαία, ὅτι εἶναι μόνη εἰς τὸν κήπον. Οὐδὲ γὰρ ὑποπτεύεται τὴν ἔνοχον παρουσίαν τῶν ἁμαρτωλῶν γερόντων «καὶ οὐκ ἦν οὐδεὶς ἐκεῖ πλην οἱ δύο πρεσβύτεροι κεκρυμμένοι καὶ παρατηροῦντες αὐτήν» (Λαν. Α, 16).

Λόγῳ τοῦ καύσωνος ἐτοιμάζεται νὰ λουσθῇ!

Πρὸς τοῦτο ἐξαποστέλλει τὰς θεραπαινίδας νὰ φέρουν τὰ ἀπαραίτητα.

Μόνη ἡ Σωσάννα! Δυστυχὴς γυναῖκα καλλίτερα νὰ εὗρισκεσο μόνη εἰς δάσος πλήρες ὄψεων καὶ θηρίων!

Δύο ἀνθρωπόμορφα κτήνη ἐνεδρεῦνουν διὰ νὰ σοῦ ἐπιτεδῶν. Δὲν εἶναι νέοι, σφίζοντες ἀπὸ ζωῆν· εἶναι γέροντες μὲ τρέμοντας ἰσως τοὺς πόδας των!

Δὲν εἶναι ἄσημοι, ἀλλ' ἀξιωματοῦχοι!

Εἶναι δικασταὶ! Γνωρίζουν τὸν νόμον.

Δὲν ζητοῦν χοήματα! Ζητοῦν τὴν τιμὴν σου!

Δυστυχὴς Σωσάννα! Δύο λάκκοι διανοίγονται ἐνώπιόν σου. Κατ' ἀνάγκην θὰ πέσης εἰς ἕνα ἐκ τῶν δύο!

«Καὶ ἐγένετο ὥς ἐξῆλθosan τὰ κοράσια, καὶ ἀνέστησαν οἱ δύο πρεσβύτεροι καὶ ἐπέδραμον αὐτῇ καὶ εἶπον· ἰδοὺ αἱ θύραι τοῦ παραδείσου κέκλεινται καὶ οὐδεὶς θεωρεῖ ἡμᾶς, καὶ ἐν ἐπιθυμίᾳ σου ἐσμέν· διὸ συγκατάδου ἡμῖν καὶ γενοῦ μεθ' ἡμῶν· εἶδε μὴ, καταμαρτυρησόμεν σου, ὅτι ἦν μετὰ σοῦ νεανίσκος καὶ διὰ τοῦτο ἐξαπέστειλας τὰ κοράσια ἀπὸ σοῦ» (Λαν. Α 19—22).

Τρομεραὶ αἱ παγίδες. Ἡ μία εἶναι ἡ ἀτιμία, χωρὶς νὰ ἁμαρτήσῃ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ἁμαρτία, διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ!

Ὡ γέροντες περιβάλλουν τὴν λευκὴν ἐκ τῆς σωφροσύνης περιστεράν!

Τί νὰ κἀν;

Ἐάν ἀντιταχθῇ εἰς τοὺς γέροντας θὰ συκοφαντηθῇ ἀπὸ αὐτοὺς· ἐάν ὑποταχθῇ εἰς τὸν ἐκβιασμόν τοὺς θὰ ἁμαρτήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!

Ἀναστενάζει ἡ δυστυχὴς Σωσάννα καὶ μονολογεῖ· «στενά μοι πάντοτε».

Ἀλλὰ γὰρ! Δὲν δυσκολεύεται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δίλημμα καὶ μὲ ὑπερήφανον ἀξιοπρέπειαν ἀναγγέλλει τὴν ἀπόφασίν της εἰς τοὺς ἀπαισίους δολοφόνους· «ἐάν τε γὰρ τοῦτο πράξω, θάνατός μοι ἔστιν, ἐάν τε μὴ πράξω, οὐκ ἐκφρεῖσμαι τὰς χεῖρας ὑμῶν. Αἰρετώτερόν μοι ἔστι μὴ πράξασαν ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας ὑμῶν ἢ ἁμαρτεῖν ἐνώπιον Κυρίου» (Λαν. Α' 23-24).

Ναί, τοὺς λέγει, προτιμῶ νὰ εἶμαι ἡ συκοφαν-

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Υπό Ὁσίοι. Ἀντωνίου Μουσιάνα Μοναχοῦ-Ἀγιορείτου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κ. Βαμβέτσος ισχυρίζεται, ὅτι: ἔχει πάντα λόγον νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία δὲν εὐνοεῖ τὴν ἀγαμίαν τοῦ Κλήρου δι' ὅ... ὑπὸ τὴν φωτεινὴν ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὡς κάμουν τὸ γενναῖον αὐτὸ βῆμα, (δηλ. νὰ ἐφαρμόσουν τὸν γάμον). Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κ. Βαμβέτσος ἀσφαλῶς δὲν ἐννοεῖ τὰ κτίρια καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας οὐδὲ τὸν ἐξέλιον ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης κατεσκευασμένον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἀλλὰ τοὺς ἐναντιζομένους ἐν τοῖς κτιρίοις καὶ ἐπικαθημένους τοῦ Θρόνου. Καὶ ἴσως μὲν οὗτοι ὄντες τῆς περιωπῆς τοῦ ἀνατροπέως πασῶν τῶν καλῶς κειμένων Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων Μελετίου Μεταξάκη, καὶ τοῦ σήμερον ἐπικαθημένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἀθηναγόρου τοῦ συγγενολογίας ποιούντος μετὰ τῶν πάσης θερησκευτικῆς ἀποχωρήσεως αὐτῶν, καὶ εἰσάγοντος εἰς τὸν Παράδεισον καὶ τοὺς Μωυσεθνοὺς ἀκόμη καὶ τοὺς Βραχμῆνας (κατὰ τὰ ἐν τῷ «Θρόνῳ» περὶ αὐτοῦ δημοσιευόμενα) (ἐντυπα) ἴσως οὗτοι, ἐπαναλαμβάνω, μὴ εὐνοῶσι τὴν ἀγαμίαν τοῦ Κλήρου, ὡς λέγει ὁ κ. Βαμβέτσος, ἐφ' ὅσον οὗτοι παρατόλμως ἔχουσι προχωρήσει πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῶν κεχαραγμένων ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ, ἐρωτῶ, ἔχουσιν οὗτοι, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῶν, τὸ δικαίωμα ἵνα ἀκυρώσῃ καὶ μεταβιβάσῃ ἀποφάσεις καὶ Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Ἡμεῖς, καί μετ' ἡμῶν πάντες οἱ σκεπτόμενοι ὁρθοδόξως γνωρίζομεν—πολὺ δὲ περισσότερο ἡμῶν, καὶ πρὸ ἡμῶν γνωρίζει ὁ Νομομαθὴς κ. Βαμβέτσος—ὅτι: «Αἱ διατάξεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν τροποποίησιν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀπαριθμωμένων Νόμων... Περιορίζουσι τὸ αὐθαίρετον τοῦ ἀτόμου, οἷανδὴ ποτε βαθμίδα τῆς Ἱεραρχίας κατεχόντος» θέτουσιν ὅρια καὶ ἐκάστη τοπικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα μὴ δύναται αὕτη μετατρέπειν θεσμὸν παραδεχθέντα ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας... Τὸ κῆρος καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν Νόμων ἐκεῖνων ἰσχύουσιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναφαίνεται Νομοθετικόν τι σῶμα, ἐφωτισμένον τῇ αὐτῇ, ἢ καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀρμοδιότητι εἰς τὸ ἐκθέτειν ἐκκλησιαστικὰς θεσμοὺς (δηλαδή μόνον μία οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ). Μέχρις ἐνταύτην, παρὰ ἡ ἀμαρτωλὴ!

Ἐξέρχεται ἡ Σωσάννα ἀπὸ τὴν φοικτὴν αὐτὴν δοκιμασίαν μετὰ τὸν Σταυρὸν τῆς συκοφαντίας καὶ στιγματισμένη μετὰ τὴν ἄδικη ντροπὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

θα διατελοῦσιν οἱ θεσμοὶ οὗτοι ἔχοντες ἰσχὺν καὶ κῆρος ἐπὶ τοὺς θέλοντας νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (δηλαδή ἐπὶ τοὺς θέλοντας νὰ ἦναι Χριστιανοί). Ἑκκλησι. Δίκκιον Ν. Μίλας 82-83 (Συνεχίζεται)

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΥΜΒΟΛΗ

Τὸ γάσο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἔθνους.
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρώτη λοιπόν, πολύτιμος καὶ ἀνεκτίμητος συμβολὴ τοῦ κλήρου ὑπῆρξε ἡ ἐμπέδωσις τῆς πίστεως καὶ ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τῶν ὑποδούλων, ἀνευ τῶν ὁποίων ὁ ραγιαῖς θὰ εἶχε ἐπικινδύνως ἀποκτηνωθῇ.

Ὁ κλήρος δμως, ἐν συνεχεῖ, ἀνεδείχθη καὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὅστις κυριολεκτικῶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθυσσε ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Κατὰ τὴν ἐκρηξίν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ τῆς Πελοποννήσου συλλαμβάνουν ὡς ὁμήρους καὶ τσалаπωροὺν ἀφαντάστως ὄλους, σχεδόν, τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Πελοποννήσου.

Ὁ Κων)νος Οἰκονόμου ὁ ἐξ Οἰκονόμων μᾶς διέσωσε τὸν πίνακα τῶν ἐθνομορτύρων αὐτῶν, μερικοὶ τῶν ὁποίων ἐτελειώθησαν εἰς τὴν μαρτυρικὴν τῶν εἰρκτῆν. Ἰδοὺ ποιοὶ ἦσαν. Ὁ Κορίνθου Κύριλλος, ὁ Μονεμβασίας Χρῦσανθος, ὁ Δημητσάνης Φιλόθεος, ὁ Ναυπλίου Γρηγόριος, ὁ Χριστιανουπόλεως Γερμανός, ὁ Ὡλένης Φιλάρετος, ὁ Ἀνδρούσης Ἰωσήφ καὶ ὁ Τριπόλεως Δανιήλ.

Μήπως δμως καὶ μετὰ τῶν τιτανομάχων ἐκεῖνων Ἑλλήνων δὲν συγκαταλέγονται καὶ κληρικοί, ὡς ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ θρυλικὸς Παπαφλέσσας, ὁ Σαμουὴλ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀφανεῖς καὶ ἐπιφανεῖς;

Μήπως τὸ τραγικὸν ὁλοκαύτωμα τοῦ Μεσολογίου δὲν τὸ ἐξηγάσεν ὁ Ρωγὼν Ἰωσήφ;

Ποῖος, τέλος, ἠλόγησε τὸ πανένδοξον λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας, εἰς τὴν ἱστορικὴν Μοῆν τῆς Ἀγ. Λαύρας κατὰ τὴν 25 Μαρτίου 1821;

Ποῖος, παρὰ ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός; Μορφαὶ ἱεραὶ, πλαισιωμένοι ἀπὸ τὸ φωτιστέφανον τῆς ἀγιότητος, φλογισμένοι ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς πίστεως, ἐνισχυμένοι ἀπὸ τὸν πόθον τῆς Ἐλευθερίας, συγκροτοῦν οἱ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν Ἱερὰν Παράταξιν τοῦ Γένους χωρὶς τὴν δρᾶσιν τῆς ὁποίας τὸ μέγα ἔργον τῆς Ἐπαναστάσεως εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἐπεκράτει.

Οἱ πανηγυριστὰι τοῦ 1821 ἔχουν προσέξει τὴν ἀνεκτίμητον συμβολὴν τοῦ Κλήρου;

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Σημείον εὐδοίωνον

Τὸ ὑπογραμμίζομεν μὲ αἰσθήματα χαρᾶς. Τὸ ἐξαίρομεν μὲ τὴν ἐλπίδα διτιθᾶναι συνέχειαν. Προβλεπόμενα τὸν πληθωρισμὸν τῶν θερησκευτικῶν ἀρθρῶν κατὰ τὴν ἑγὼ βδομάδα τῶν Παθῶν. Τὸ κάθε ἐντυπον, ἡμερησίον ἢ περιοδικόν, ἡμιλλᾷτο εἰς τὴν φιλοφενίαν ἐποικοδομητικῶν ἀρθρῶν. Ἡ συγχωρδία αὐτῇ τῶν εὐλαβῶν ἀποχασμῶν ἀπεκάλυπεν τὸ πλοῦσιον πνευματικὸν ὅπλο καὶ τοῦ νεοελλήνους. "Οχι, εἶναι πλάνη ὅτι πάντες εἶναι ἀπλῶς ἡττημένοι. Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶναι ἀπλῶς ἡττημένον. Τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος ὅμως σφύζει εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἔθνους. Ἡ πλησμονὴ τῆς θερησκευτικῆς φιλολογίας τὸ ἀποδεικνύει. Καὶ κατὰ ἄλλο ἀνῶν. "Ο δὲ δόδοξος αὐτῶς λαὸς δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σημερινὸν ὁδὸξον. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ εἰσῇ τὸν δρόμον του. Καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ ἀναγκαίη τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, ὅπως τὸ διδάσκει ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ ἐλληνικὸς ἀνθρωπισμὸς.

Κύριε Κασιμάτη

Βεβαιωθεῖτε ὅτι ἡ γλώσσα τῆς εὐκρινείας μᾶς εἶναι προσφιλέ, φίλος μὲν Πλάτων, φιλάτῃ δὲ ἀλήθεια. Ἡ παρηγορία αὐτῇ ἄλλωστε μᾶς ἔχει καταστήσῃ οὐκ συμπαθεῖς εἰς ὅσους ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ ἀκούουν μόνον κολακείας. Δὲν θυνίζομεν τὰς ἀρχὰς μᾶς διὰ νὰ εἰμεθα φίλοι τοῦ Καίσαρος. Ἡ ὁφύς μᾶς δὲν εἶναι ἐξ ἐλαστικῆς.

Ἐν τοῦ περιστεύματος λοιπὸν τῆς καρδίας σας συγχαίρομεν δι' ὅσα πράττετε πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων τῶν Θεολόγων. Ἐπειδὴ δὲ ἐκτιμῶμεν τὴν δὲ δόδοξον ἀναλογίαν σας, ὅτι δὲν εἰσθε μασῶντες, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας νὰ θέσετε εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐπιλόσεως χρονίζοντα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ὡς τὴν κατὰ γνησίαν τοῦ διωγμοῦ μᾶς, σπεύδομεν νὰ σας δηλώσωμεν ὅτι ἔχετε τὴν ἐμὸν συμπαράστασιν καὶ ἐπιδοκμασίαν μυριάδων λαοῦ. "Οχι μόνον αἱ στήλαι αὐταί, κ. Ὑπουργέ, ἀλλὰ ἡ μυριάστομος κραυγὴ τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ χαιρετίσῃ τὸ ἀναστυλτικὸν σας ἔργον.

Ἀναμένομεν συντόμως νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχαριστίαν αὐτῇ θέσιν.

Δύο τακτικά μετὰ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα

«Συμφωνοῦμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ μειωθῶν αἱ ἔσοδι διδασκαλίας τῶν θερησκευτικῶν εἰς τὰ Γυμνάσια. Ἡδὲ ἐπελήφθη αὐτοῦ τοῦ θέματος ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἡ ὅποια συμφωνεῖ ἐπίσης».

Ἀθηναϊκὴ 27(4)62

Τὰ ἀνωτέρω ἀνήκουν εἰς τὸν προκαθήμενον τῆς Ἐπιτομῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πνεῦμα τῶν ὅμως πνεύμα ἡτοπαθῆς καὶ σχεδὸν ραγιαδισμοῦ, οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχει μετὰ τὴν δὲ δόδοξον μαχητικότητα. Ἀντὶ νὰ διεκδικήσῃ τὴν αὐξήσιν ἀρκεῖται νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τὴν μὴ μειώσειν.

Ἀντὶ νὰ ἐπιζητήσῃ εὐθαρσῶς τιμητικὴν θέσιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἀγωγὴν ἐποκλίνεται ἐδαφιαίως διὰ τὴν θέσιν τοῦ «πτωχοῦ συγγενεῖος».

Ἀλλ' ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία δὲν εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἐμπρὸς εἰς τὸν λύκον ἀλλὰ καὶ τὸν λύκον ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ συμβαίνει, ὅσκις ἀντιμετωπίζει τοὺς παλτας. Καὶ ὅμως νὰ τερματισθῇ καὶ ὁ ραγιαδισμὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἡ πνευματικὸς σκληρότης ἐναντὶ ἡμῶν.

Διότι καὶ τὰ δύο τιτρώσκουν τὰ ὑπολείμματα τῆς δὲ δόδοξον εὐσεβείας τοῦ ἔθνους μᾶς.

Ἀξιοθερήντος Δικολαβισμὸς

«Ὁ προηγούμενος Πάπας — μᾶς διευκρίνισε ὁ Πατριάρχης — ὡπρῆς σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος εἰς τὰς δοξα-

σίας του περὶ ἀνωτερότητας καὶ τὰς ἄλλας δογματικὰς φραστικὰς κατ' οὐσίαν φύσεως διαφορὰς».

Βῆμα 24(4)62

Καὶ ὅμως ἀκόμη καὶ εἰς πρωτοετῆς φοιτητῆς τῆς Θεολογίας γνωρίζει ὅτι ἡ ἄλλοια φραστικὴ διατύπωσις μιᾶς ιδέας ἀντιπροσώπευσε ἄλλο νόημα. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἐπίσημη τῶν λατίνων νὰ μὴ ἀποδεχθῶν τὴν δὲ δόδοξον διατύπωσιν τῶν δογμάτων. Ἦρθε ὁ Οἰκουμενικὸς καταλύει ὅλους τοὺς αἱματηροὺς ἀγῶνας τῶν τιτανομάχων δὲ δόδοξον πατέρων διὰ τὴν περιχάραξιν τῆς πίστεώς μᾶς μετὰ τὸν ἀνάξιον δικολαβισμόν, ὅτι ἀποτελοῦν φραστικὰς διαφορὰς. Αἰδῶς Ἀργεῖοι!

Τὶ χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

Ἰδοὺ τί ἀνέγραψεν ἡ ἑφημερὶς «Ἐθνος» εἰς τὸ φύλλον 30(4)62. Τὰ σχόλια περιτεύουν.

«Ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις συνδαιτυμόνων, ὁ Σεβ. Καρδινάλιος Μπέα διηκρίνισεν: «Ὑπὸ δογματικὴν ἐποχὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνον παραχωρήσεις ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι μόνον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐξηγεῖται ὁρθῶς τὸ δόγμα τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι μία». Συμπερασματικῶς ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἡδὲ σχηματισθεῖσαν ἀγίτην περὶ τῶν διαδόσεων τῆς Ρώμης: τὸ Βατικανὸν δὲν θέλει ἐνωσιεῖ, ἀλλὰ ἐποταγῇ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν Διανοητικῶν εἰς τὸν Καθολικισμόν».

Θλιβερόν θέαμα

Ἡμεῖς δὲν διστάζομεν νὰ διακηρύξωμεν πεπαροχισμένως ὅτι εἰμεθα ἐχθροὶ τοῦ ἐκμωδερνισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθοδοξία μετὰ ὅλον τὸ μυσταγωγικὸν λατρευτικὸν τυπικὸν τῆς καταστρέφεται ἀνεπανορθώτως μὲτὰ μεταφυσικὴν εἰς τὸ δόδοξον τῶν κοσμικῶν τελετῶν. Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; ἡμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ ἡ ἀγία ἐκκλησία μᾶς τὴν θεατρικὴν φαντασμαγορίαν τῆς κοσμικῆς τετοῦ. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ οὐ μόνον ἀσεβεῖ ἀλλὰ καὶ ἀνδρὲς φαινόμενον τῆς κοσμικότητος βδελύσσεται καὶ στυλιτεῖ μερὶς τοῦ τύπου, ἥτις κάθε ἄλλο παρὰ ὡς παλ(η)κὴ ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ.

Ἰδοὺ τί γράφει ἡ ἑφημερὶς «Ἐστία» τῆς 30(4)62.

«Διὰ μιαν ἀκόμην φορὰν, ὁ ἐπιτάμιος τῆς Μητροπόλεως μᾶς ἐντόπισσε προχθὲς μετὰ τὴν πενιχρότητα καὶ τὸν γελοῖον ἀστυνομικὸν-στρατοκρατικὸν του χαρακτήρα. Πρέπει νὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους ἀντίληπτόν ὅτι δὲν ἔχουν δικαίωμα οἱ διάφοροι, ὅχι ἀρμόδιοι ἀλλ' ἀναρμόδιοι νὰ μᾶς γελοιοποιοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Πρέπει νὰ ἐκδιωχθῶν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ «μάντιες» καὶ ν' ἀναπληρωθῶν μετὰ ἐκκλησιαστικῆς χορδίας, μετὰ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρως ἐρεῖς καὶ μετὰ πλῆθῃ λαοῦ, μετὰ ἀναμμένα κηρία. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι γελοιοῦντες ἀνάξια τῆς Ἐκκλησίας μᾶς!»

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 15)28 Μαΐου πανηγυρίζει ὁ ἱερός ναὸς τοῦ ἁγίου Ἀχιλλεῖου, Γλάδστωνος 22, Γούβα. Ἀφ' ἐσπέρας ψαλλήσεται Μέγας Ἑσπερινός.

Συγκοινωνία: Λεωφορεῖα ἁγίου Ἀρτεμίου, στάσις Λαϊκὴ ἀγορά.

Ἐπίσης τὴν 1)14 Μαΐου πανηγυρίζει ἡ ἱερά Μονὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων ὁσιομαρτύρων Ἀκακίου, Ἰγνατίου, Εὐθυμίου, καθ' ἣν ἄγει καὶ τὴν ὀνομαστικὴν του εορτήν, ὁ σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης ἡμῶν, ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεται αὐτῷ μακροχρόνιόν, καὶ τὴν ἐξ ὕψους Δύναμιν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.